

Stand til at føre Statshusholdningen videre. Jeg maa stadig minde om, at jeg to Gange har overtaget Kassen efter den højtærede Finansminister, og det var da meget vanskeligt at føre Statshusholdningen videre for de Beløb, som stod til Raadighed.

Jeg har meget lidt at sige til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti ogsaa af de Grunde, jeg har nævnt. Jeg skal minde den ærede Ordfører om, saa vidt jeg ved, det eneste bevingede Ord, han har udtalt i sit Liv. Det var det, at man ikke skulde skifte Heste i Vadestedet. Denne Udtalelse af den ærede Ordfører faldt, jeg erindrer ikke bestemt i hvilket Aar, men det var i Krigsperioden, og den anvendtes som Bevis for, at han ikke var stemt for, at det daværende Ministerium skulde forlade sin Post; han ønskede dets Forbliven. Jeg nævnte overfor ham, at der var blevet stemt for de finansielle Bevillinger og Lovforslag, som Forholdene den Gang krævede. Det er let nok nu at sige med den højtærede Finansminister, at det var svimlende Udgifter, man havde ført Statshusholdningen op til; men det faktiske var, at disse Udgifter dog var nødvendige, og faktisk er det, at de for en stor Del blev forlangt af de to Partier, der nu danner Flertallet i den danske Rigsdag. Det var sandelig dem, der mere end den daværende Regering og de Partier, der støttede den, forlangte, at Militærudgifterne skulde bringes op til en saadan Højde, at de kom op paa 110 Mill. Kr. om Aaret, ja vist endda noget højere, paa de militære Budgetter. Og det var lige saa vel her i Rigsdagen som andetsteds, at man forlangte Tilskud snart til det ene, snart til det andet, snart til Landbruget, snart til Industrien og snart som Dyrtidstillæg til Tjenestemændene. Det var lige saa fuldt herfra, at Fordringerne udgik, som fra Regeringen. Og naar Ministeriet kom til Rigsdagen med et Forslag, hvad skete saa? Ja, det blev altid gjort kostbarere her, end det var forelagt. Saa kan man naturligvis sige — det indrømmer jeg — at den Regering, der fandt sig i det, tog Ansvaret, og det gjorde man ogsaa. Men hvis man vil sige, at Regeringen kunde jo gaa af, og at specielt den daværende Finansminister kunde tage sin Afsked, fordi Udgifterne blev svimlende, selv om Midlerne skaffedes tilveje, vil jeg dertil svare: Nej, det kunde den ikke, det var umuligt for Danmark at skifte Regering i Aarene fra 1914 til 1918, medens Krigen stod paa. Hvad der skete bagefter ved Afviklingen o. s. v., det er noget andet, og derom vil jeg sige, at Regeringen kunde være gaaet, og jeg

for mit Vedkommende vilde ønske, at Ministeriet var gaaet den Gang. Men det var et Ministerium, der, indtil det gik, sad med et Flertal i Folketinget, og vi er dog alle af den Mening — jeg tror, selv det konservative Folkeparti er af den Mening — at en Regering, der har Flertal i Folketinget, sidder paa parlamentarisk Grund, og den bør ikke forlade sin Post, selv om der er en Opposition i Landstinget.

Piper: Det er naturligvis uheldigt, naar man kun en Gang i sit Liv har været i Stand til at sige et bevinget Ord, men det er da et Held, at den ærede sidste Taler havde Nytte af det, saa det kunde komme ham til Gavn. Det Ord blev udtalt ikke længe efter Krigens Begyndelse, i det første Krigsjaar. Naar vi fra vor Side den Gang frygtede for en forandret Situation, var det ikke, fordi vi ikke mente, at andre kunde gøre det bedre paa de samme Pladser, men fordi vi frygtede for den Opposition, som et andet Ministerium kunde faa fra de daværende Regeringspartier.

Naar den sidste ærede Taler sagde, at det skyldes det Parti, jeg tilhører, og Venstre, at Udgifterne blev saa store under Krigen, maa jeg nedlægge en bestemt Protest derimod: I meget væsentlig Grad skyldtes de forøgede Udgifter Forsvarsministerens eget Initiativ, og alle de Udgifter, som indførtes i det daværende Ministeriums Regeringstid til alle de bekendte Handelsforetagender, de skyldtes som bekendt den daværende Indenrigsminister.

Det ærede Medlem (Brandes) omtalte den store Kassebeholdning, som han efterlod den nuværende højtærede Finansminister; men det er dog vist ganske med Urette, naar det ærede Medlem her vil medregne Genforeningslaanet og Salgssummen for de vestindiske Øer, der jo begge havde ganske andre Formaal end at være en Del af en brugbar Kassebeholdning.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal ikke forlænge Debatten. Vi har jo saa ofte debatteret denne Sag, og den Regering, der da sad, kan jo udmærket fralægge sig Ansvaret for den hele finansielle Styrelse og den hele Lovgivnings Karakter. Jeg erkender, at de daværende Oppositionspartier viste stor Svaghed overfor den da siddende Regering, og man kan derfor ikke frikende dem for Skyld. Men det var den daværende Regering, der havde Ledelsen, den daværende Regering, der indestod for, at Styret finansielt kunde bæres, og det var den, der udtalte, saaledes som særlig den da-